

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ.κ. Κ. Μητσοπούλου, Σ. Βουτυρά, Ι. Μοσχάκη, Γ. Ν. Χατζιδάκι καὶ Ι. Μ. Δαμβέρρη, διευθύνοντος

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΝ ΤΩ ΘΕΑΤΡΩ

Ἡ Ἐφορία τοῦ ἐν Πειραιεὶ Τμήματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑταιρείας, ὑπέβαλεν εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον εὐχὴν, ἥς ἡ πραγματοποίησις πρέπον βεβαίως θά ἦτο νὰ ἐθεσμοθετεῖτο ὑπὸ τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας, ὡς νόμος δὲ τοῦ Κράτους οὐ μόνον νὰ φρουρῇ τὴν μέλλουσαν γενεάν ἀπὸ ἐν-ς ἐτι κινδύνου, ἀλλὰ καὶ τιμὴν καὶ ἔπαινον νὰ προκαλῇ διὰ τὴν Ἑλλάδα μεταξὺ τῶν ἄλλων εὐνομούμενων κρατῶν.

Ἐν τῇ ὀξυδερκεῖ κατανοήσει καὶ τῇ πεφωτισμένῃ ἐξυπηρετήσει τοῦ σκοποῦ τῆς Ἑταιρείας, ὅστις ἰδιαίτατα ἀποβλέπει εἰς τὴν διὰ τῆς Ἑλληνοπρεποῦς ἀνατροφῆς παρασκευὴν ἀγαθωτέρου μέλλοντος, ἡ Ἐφορία τοῦ ἐν Πειραιεὶ Τμήματος ὑπέβαλεν ἡμῖν τὴν εὐχὴν ὅπως διὰ καταλλήλου ἐνεργείας ἀπαγορευθῇ ἡ ἐν τοῖς θεάτρων οὐχὶ διδάγματα ἀγαθὰ, ἀλλὰ σπέρματα ἰδεῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν ἀκαταλήπτων αὐτοῖς, πάντως δὲ ἐπιβλαβεστάτων.

Ἀληθῶς τὰ παιδία ἐν τοῖς θεάτροις, — καὶ βλέπομεν συνηθέστατα κατὰ τὸ θέρος ἀσυνειδήτους γονεῖς, ἐγείροντας καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἐτι τὰ ἀτυχή ταῦτα πλάσματα μέχρι τῶν μεταμεσονυχτίων ὥρων, — ἀνεξαρτήτως κινδύνων ὑγείας καὶ σωματικῆς ὑπερκοπώσεως, μόνον ἀνθυγιεινὰ ἠθικῶς διδάγματα δύνανται νὰ ἀποκομίσωσιν. Οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς καὶ ἰδίᾳ οἱ σύγχρονοι, πᾶν ἄλλο ἔχουσιν ὑπ' ὄψει, συγγράφοντες τὰ ἔργα αὐτῶν, ἢ πῶς νὰ διαπλάσωσιν ἀγνὰς καὶ ἀθώας ψυχάς. Καὶ ἐὰν οἱ ἐν λόγῳ γονεῖς ἦσαν πλειότερον παρατηρηταὶ καὶ ὀλιγώτερον ψευδοφιλόστοργοι, θὰ ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι καὶ ἀνεύρωσι τὰ φρικτὰ ἔχνη, ἀτινα ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς εὐμαλάρχτου τῶν τέκνων καρδίας ἡ ἐκ τῶν φθοροποιῶν ἔργων ἐντύπωσις.

Καὶ ἡ μὲν Ἑταιρεία ἡμῶν, καθ' ἣν ἀνέλαβεν ἀποστολήν, θὰ μελετήσῃ καὶ ὑποδείξῃ τὰ μέτρα, δι' ὧν θ' ἀπετρέπετο ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς διαδόχου γενεᾶς ἐπικρεμᾶμενος ἀπὸ τῶν θεάτρων κίνδυνος, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν συνειδήσιν καὶ τὴν ἀληθῆ φιλοστοργίαν τῶν γονέων ἀπόκειται πρὸς τὸ παρὸν ἡ περὶ τούτου φροντίς καὶ μέριμνα.

Οἱ νομοθεταὶ πολλὰ ἔχουσι, μᾶλλον ἐπείγοντα κατ' αὐτούς, νὰ διασχεφθῶσιν, ἐνῶ εἰς τοὺς γονεῖς οὐδὲν ἄλλο πρέπει νὰ προκαλῇ μείζονα ἀνησυχίαν ἢ ὁ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων τῶν φόβος, ὅστις εἶναι καὶ ὁ φόβος περὶ τοῦ καθόλου ἐθνικοῦ μέλλοντος.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ ἐνδεκάτῃ

(Λουκ. ιγ'. 16—24)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. ¹ Ἄνθρωπος τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, ² καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δεῖπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις. Ἐρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς ³ παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ. Ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν, ἐρωτῶ σε, ⁴ ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε. Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε. Γυναικὰ ἔγνημα, ⁵ καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος, ἀπήγγειλε τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης, εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ. ⁶ Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας ⁷ τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ τυφλοὺς καὶ χωλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος. Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπείταξας, ⁸ καὶ ἐτι τόπος ἐστὶ. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δούλον. Ἐξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμούς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. ¹⁰

Σημειώσεις

¹ Τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Θεός, δούλος εἶναι ὁ Χριστός, ὅστις ὑπὲρ ἡμῶν ἐνηνθρώπησε, κεκλημένοι εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἐκλήθησαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν τὴν κλήσιν, ἐπειτα δὲ ἐκλήθησαν οἱ ἐθνικοὶ ἢ οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ ὅποιοι καὶ ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν. ² Δεῖπνον μέγα, οὕτω καλεῖται ἡ χριστιανικὴ πίστις, τὸ εὐαγγέλιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς χαρὰ καὶ εὐτυχία. ³ Ἀπὸ μιᾶς διὰ μιᾶς. ⁴ Ἐρωτῶ σε = παρακαλῶ σε. ⁵ Ἐγνημα = ἐνυμφεύθη. ⁶ Παραγενόμενος = ἐλθὼν. ⁷ Εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας, ἦτοι εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδοὺς νοοῦνται ἐνταῦθα οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ ὅποιοι ἦσαν πτωχοὶ καὶ τυφλοὶ θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς, ἦσαν βεβηλισμένοι εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας. ⁸ Ὡς ἐπείταξας = ὡς διέταξας. ⁹ Ἀνάγκασον = κάλεσον, κήρυξον μετ' ἐπιμονῆς καὶ ζήλου. ¹⁰ Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί· ἦτοι πολλοὶ ἢ μᾶλλον πάντες καλοῦνται εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ἀλλ' ὀλίγοι ἀναδεικνύονται ἀληθεῖς χριστιανοί.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟΝ

Ἐν τῇ προκειμένῃ παραβολῇ τὸ Εὐαγγέλιον παραβάλλεται πρὸς δεῖπνον, διότι καταπαύει τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ οἱ ζῶντες συμφώνως πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον αἰσθάνονται ἀληθῆ χαρὰν, εἶναι τῷ ὄντι εὐτυχεῖς. Ὁ καλὸν εἰς τὸ δεῖπνον εἶναι ἐπηγγελμένος Μεσσίας, ἦτοι ὁ Χριστός, ὅστις ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἔλαβε δούλου μορφήν, ἐνηνθρώπησε καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεύσωσιν εἰς

τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ σωθῶσι. Πρῶτοι ἐκλήθησαν οἱ Ἰουδαῖοι, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δοθῇ ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ· ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν τὴν κλήσιν, δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Μεσσίαν, προέβαλον δὲ ὡς δικαιολογίαν τὰς ὑλικὰς ἀσχολίας καὶ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, τὰ ζεύγη τῶν βοῶν καὶ τὰς οἰκογενειακὰς φροντίδας. Ἐδέχθησαν τὸν ἀνταντίον τὴν κλήσιν, ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν οἱ εἰδωλεῖς, οἵτινες ἐστεροῦντο τοῦ νόμου καὶ ἐκάθηοντο, κατὰ τὴν ἀγίαν Γραφήν, ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, ἠγνόνουν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἦσαν βεβυθισμένοι εἰς τὴν διαφθοράν. Αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς παραβολῆς ταύτης.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης σκοπὸν εἶχεν ὁ Ἰησοῦς νὰ μεμυθῇ καὶ ἐλέγξῃ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι ἐδείκνυν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον συνίστατο εἰς τὸ νὰ καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεῦσιν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ σωθῶσιν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἄρα γε καὶ σήμερον πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ὡς οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, κωφεύουσιν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ κηρύσσεται εἰς αὐτοὺς, κωφεύουσιν ἐν γένει εἰς τὴν φωνὴν πάντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι καλοῦσιν αὐτοὺς νὰ ἀναγνωρίσωσι τὰς πλάνους καὶ τὰς προλήψεις, τὰς κακίας καὶ τὰ ἐλαττώματά των, καὶ νὰ πράξωσι τὸ καλόν, νὰ σωθῶσι; Διατί συμβαίνει τοῦτο; Διατί συνήθως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀκούουσι τὴν κλήσιν εἰς τὸ καλόν, κωφεύουσιν εἰς τὴν φωνὴν τῶν καλούντων αὐτοὺς νὰ πράξωσι τὸ καλόν;

Εἰς τοῦτο συντελεῖ κατὰ πρῶτον ἡ δύναμις τῶν παθῶν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κυριευθῇ ὑπὸ τῶν παθῶν, σπανίως ἀκούει τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς συμβουλὰς καὶ νουθεσίας τῶν ἄλλων πρὸς τὸ καλόν. Δὲν δύναται ν' ἀκούσῃ τὴν σωτήριον ταύτην φωνήν, καὶ ἂν θέλῃ. Ἡ δύναμις τῶν παθῶν εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε αἰχμαλωτίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ἀκίνητον, ὥστε οὐ δύναται νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὸν ὡφέλιμον καὶ σωτήριον εἰς αὐτόν.

Τὴν κλήσιν πρὸς τὸ καλὸν ματαιώνει ἔπειτα ἡ πλάνη, ὅτι διὰ τοῦ κακοῦ μᾶλλον ἢ διὰ τοῦ καλοῦ σωζόμεθα καὶ εὐτυγχῶμεν. Οὐδεὶς βεβαίως ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ δυστυχής. Ὁ πρᾶκτικὸς τὸ κακὸν φρονεῖ ὅτι ἐξασφαλίζει οὕτω τὴν εὐτυχίαν του. Διὰ τοῦτο ἐπιμένει εἰς τὸ κακόν, καὶ κωφεύει εἰς πᾶσαν καλὴν καὶ ὡφέλιμον συμβουλήν. Ἐρχεται βεβαίως καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ βλέπει εἰς ποίαν δυστυχίαν ὠδήγησεν αὐτὸν τὸ κακόν· ἀλλ' ὅμως προτιμᾷ ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς στιγμιαίας καὶ βραχέως εὐτυχίας, ἥτις προέρχεται ἐκ τοῦ κακοῦ, ἀδιαφορεῖ δὲ πρὸς τὴν μόνιμον καὶ διαρκῆ εὐτυχίαν, ἥτις πηγάζει ἐκ τοῦ καλοῦ, ἐκ τῆς ἀρετῆς.

Τὴν κλήσιν πρὸς τὸ καλὸν ματαιοῦνουν ἐν τέλει τὰ μεγάλα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ἔχει τις νὰ υπερνικήσῃ, ἵνα ἐξέλθῃ κακὰς συνθεσίας καὶ ἐλαττώματα βλαβέως ἐρριζωμένα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ μεταβληθῇ τις ἐσωτερικῶς καὶ ν' ἀναγεννηθῇ ἠθικῶς, ὅταν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἔζησεν ἐν κακοῖς καὶ αἱ κακαὶ ἔξεις ἐρριζώθησαν εἰς τὴν καρδίαν του. Κωφεύει τότε εἰς τὴν κλήσιν πρὸς τὸ καλόν, διότι αἱ κακαὶ ἔξεις δυσκόλως ἐξαλείφονται καὶ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ πράξῃ ὅ,τι βλέπει ὅτι εἶναι εἰς αὐτὸν ὡφέλιμον καὶ χρήσιμον.

Ἀλλ' εἶναι ἀδικαιολόγητος ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κωφεύῃ εἰς τὴν κλήσιν πρὸς τὸ καλόν· διότι δεικνύει οὕτω ὅτι ἔπαυσε ν' ἀκούῃ τὸ λογικὸν καὶ τὴν συνειδήσιν του, ὅτι ἐξωμοιώθη πρὸς τὰ ἄλογα ὄντα· δεικνύει ὅτι δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ ὅτι τὸ καλὸν μᾶλλον ἢ τὸ κακὸν συντελεῖ εἰς τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν· δεικνύει ὅτι ἡ θέλησίς του ἐξηλείφθη ὁλοσχερῶς ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ υπερνικήσῃ τὰς κακὰς αὐτοῦ ἔξεις καὶ τὰ ἐλαττώματα· καὶ οὕτω ἐξυτελεῖται τελείως τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ διαφθείρεται ἐντελῶς καὶ

φθάνει εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν.

Διὰ τοῦτο, ἂν θέλωμεν νὰ προλάβωμεν τὴν τελείαν διαφθοράν καὶ δυστυχίαν ἡμῶν, ἂς μὴ σκληρύνωμεν τὴν καρδίαν μας, ὅταν καλούμεθα εἰς τὸ καλόν. Καὶ ὁ Θεὸς ἐν τῇ πατρικῇ αὐτοῦ ἀγάπῃ πανταχοῦ καὶ πάντοτε λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς καὶ καλεῖ εἰς τὸ καλόν. Λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς φύσεως, ἥτις ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς κηρύττει πρὸς ἡμᾶς ὅτι ὑπάρχει Δημιουργὸς πάνσοφος καὶ πανάγαθος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἐξομωθῶμεν. Λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς ἱστορίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀνακαλύπτουμεν, ὅτι ὑπάρχει Κριτὴς ὑπεράρκτος καὶ ἀπροσώποληπτος, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου θὰ δώσωμεν λόγον τῶν πράξεών μας. Λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία δικαίως ἐκλήθη φωνὴ τοῦ Θεοῦ, διότι δι' αὐτῆς ὁ Θεὸς ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀγαθόν. Λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ· διότι εἰς μὲν τὴν εὐτυχίαν λαμβάνομεν ἀφορμὴν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, εἰς δὲ τὴν δυστυχίαν καταφεύγομεν εἰς τὸν Θεόν, ἵνα ἐπικαλεσθῶμεν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ. Λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν γενναίων ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι καλλιεργούσαι τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμης, ἐλέγχουσιν τὴν πλάνην καὶ τὸ ψεῦδος, ἀγωνιζόμεναι ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνυψοῦσι τὰς κοινωνίας ὑπεράνω τῆς ὕλης εἰς κόσμον ὑψηλότερον καὶ πνευματικώτερον. Λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν γονέων καὶ διδασκάλων ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας, ἵνα ἀναπτύσωσι τὸν νοῦν καὶ ἐξευγενίσωσι τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν πυρίνῃ ρομφαίᾳ φρουροῦσι τὴν θύραν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν ὁ πειρασμός. Ἀλλ' ἐλαλήσε κατ' ἐξοχὴν πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ὁ Χριστὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἠκούσθη εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, παρίσταται πάντοτε μεταξύ ἡμῶν ἀοράτως, ἡμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀρετήν, λέγων· «Ἐρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα». Ἀς μὴ κωφεύσωμεν, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι, εἰς τὴν θεῖαν ταύτην κλήσιν. Ἀς μὴ ἀδιαφορήσωμεν πρὸς αὐτήν, προβάλλοντες, ὡς ἐκεῖνοι, διαφόρους προφάσεις. Πόσον ἐπιβλαβεῖς εἶναι αἱ προφάσεις! Πόσον δ' εὐκολοὶ εἰμεθα δυστυχῶς νὰ δικαιολογήσωμεν πολλάκις καὶ αὐτὰς τὰς μεγαλητέρας ἡμῶν παρεκτροπὰς! Πάντες ἀναδεικνύμεθα εὐλογητότατοι, ὅταν πρόκειται νὰ δικαιολογήσωμεν τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν καὶ τὰς κακίας. Ἀντὶ ν' ἀνομολογήσωμεν τὰ πατήματα, τὰ ὁποῖα ὡς ἄνθρωποι ἐπράξαμεν, ζητοῦμεν διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀποδείξωμεν ὅτι εἰμεθα ἀθῶοι, καὶ ἀντὶ νὰ αἰσθανθῶμεν ὅτι ἐπταίσαμεν καὶ νὰ φροντίσωμεν νὰ διορθωθῶμεν, προσπαθοῦμεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὸ κακόν, καὶ ἐμμένομεν οὕτω εἰς αὐτὸ καὶ καταντῶμεν ἐν τέλει εἰς πλήρη ἠθικὴν ἀναισθησίαν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν δυστυχίαν. Διὰ τοῦτο ἂς φεύγωμεν τὰς προφάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀρετήν, καὶ τὰς ὁποίας τόσο ἐκφραστικῶς ὠνόμασεν ὁ προφητὰς «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις». Ἀκούοντες λοιπὸν τὴν θεῖαν κλήσιν, ἂς μὴ ἐπαναλάβωμεν, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι· ἂς ἄγρὸν ἠγόρασας, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Ζεύγη βοῶν ἠγόρασας πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον». Δὲν εἶναι αἱ ὑλικά φροντίδες ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀρετήν. Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν καταδικάζει τὴν ἐργασίαν· τὸν ἀνταντίον ἐξαγαίνει αὐτήν. Ζητεῖ ὅμως νὰ προφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἥτις καθιστᾷ ἡμᾶς ἀνικάνους νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν. Εἶναι ὁ βίος πολὺ δύσκολος· εἶναι δὲ ὁ ἄνθρωπος τόσο ἀσθενής, ὥστε δὲν δύναται αὐτὸς μόνος νὰ βαστάσῃ τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ βίου. Ἐχὲ ἀνάγκην τῆς ἀνωθεν βοήθειας, διὰ νὰ μὴ συντριβῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καθη-

μερινῶν ἀσχολιῶν, διὰ νὰ μὴ ἀποκάμῃ ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀνυπερβλήτων πολλὰκις δυσχερεῶν, διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν ἀνωτέραν αὐτοῦ καταγωγὴν καὶ θεοποίησιν τὴν ὕλην, διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς ἀπελπισίαν, ὅταν αἱ ὑλικά ἀνάγκαι περιστοιχίσωσιν αὐτόν. Καὶ τὴν ἀνωθεν ταύτην βοήθειαν εὕρισκε ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δὲν κωφεύῃ εἰς τὴν ἱερὰν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὴν θεῖαν κλήσιν τοῦ Ἰησοῦ· ὅταν δὲν ἐπαναλαμβάνῃ, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι· ἂς ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον».

Ἀς μὴ κωφεύωμεν εἰς τὴν θεῖαν κλήσιν, λέγοντες, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι· ἂς ἱκανῶς ἐγνημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Δὲν καταδικάζει τὸ Εὐαγγέλιον τὰς οἰκογενειακὰς ἀσχολίας· τὸν ἀνταντίον ἐξευγενίζει αὐτάς. Καὶ τὸν γάμον καὶ τὸν οἶκον ἀνυψώσε καὶ ἐξηγάσῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ οἶκος τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν, διὰ νὰ ἀναδείξῃ τελείους πολίτας καὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχει ἀνάγκην τῆς θείας πνοῆς. Δυστυχῆς ὁ οἶκος ἐκεῖνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξέλιπε ἡ ζωογόνος πνοὴ τοῦ Θεοῦ. Συνεξέλιπον μετ' αὐτῆς οἱ ἱεροὶ δεσμοί, οἵτινες συνδέουσι γονεῖς καὶ τέκνα. Συνεξέλιπε μετ' αὐτῆς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια, ἡ πηγὴ τῆς οἰκιακῆς εὐμερείας. Συνεξέλιπε μετ' αὐτῆς τὸ μόνον ἡθικὸν καὶ τὸν ἀντικεινὸν εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ βίου· ἀπώλετο μετ' αὐτῆς πᾶσα ἀληθὴς χαρὰ καὶ εὐτυχία.

Τὴν θεῖαν ταύτην πνοὴν ἐμπυρνώσατε εἰς τὰ τέκνα ὑμῶν σεῖς οἱ γονεῖς. Ἀνυψώσατε ἐνωρὶς καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν ὑπεράνω τοῦ στενοῦ ὁρίζοντος τῶν πέντε αἰσθησέων, ἐλπνεύσατε εἰς αὐτὰ τὴν ἀληθῆ καὶ ζῶσαν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἥτις δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ναοὺς, ἀλλὰ παρκαλοῦται τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅλον αὐτοῦ τὸ βίον, καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ἀνώτερον τῆς ὕλης, καὶ ἐξευγενίζει πάντα τὰ καθήκοντά του, καὶ ἀγαθίζει τοὺς πόθους αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς καὶ θάρρος εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ καὶ τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Δὲν εἶναι εὐκολον πρᾶγμα καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀποκτᾶται ὑπὸ τῶν ἐθνῶν συνήθως ἀνευ παθημάτων ἡ ἔννοια τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος καὶ ἀλληλεγγύης, ἡ ἔννοια δηλονότι ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ὅσοι ἀποτελοῦν ἐν ἔθνος ἔχουν καθήκον νὰ ὑποστηρίζωνται ἀμοιβαίως καὶ οὕτω νὰ σώζωνται, ὅτι δὲ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐνὸς πάντοτε ἀναγκαῖον ἐπακολουθεῖ ἔχει τὴν καταστροφὴν καὶ τῶν ἄλλων. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ μακρᾷ ἡμῶν ἱστορικῇ σταδιοδρομίᾳ ὅχι ἀπᾶς ἀλλὰ πολλάκις ἐφάνημεν ὅτι ἠγνοοῦμεν τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὅχι ἀπᾶς ἀλλὰ πολλάκις ἐπάθομεν φοβερὰ διὰ τοῦτο. Ῥητὸς λέγει ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας, ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κροίσου πάντες οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἐλεύθεροι, ὅτι δὲ οὗτος πρῶτος ὑπέταξε τοὺς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἴωνας, Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς, ὅτε οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ὅχι μόνον δὲν ἐταράχθησαν διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀδελφῶν των, ἀλλὰ καὶ δῶρα ἐδέχοντο παρὰ τοῦ Κροίσου οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι εἶχον αὐτὸν καὶ φίλον! Τί δὲ προήλθεν ἐκ τούτου; προήλθεν ὅτι οἱ Πέρσαι οἱ ὅποιοι κατέλαβον ἔπειτα τὴν βασιλείαν τοῦ Κροίσου, ὑπέταξαν καὶ τὰς παρὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν Ἕλληνας καὶ νήσους καὶ ἐπέβαλον χεῖρα καὶ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ πάλιν τότε, ἂν καὶ διέθεσαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἂν καὶ ἠνάγκασαν τοὺς Ἕλληνας βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας νὰ ὑποταγῶσιν, ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἐκινήθημεν· μέχρις οὗ ὤρμησαν καὶ καθ' ἡμῶν αὐτῶν. Τότε ἐκινδυνεύσαμεν τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἐπειδὴ εἰχομεν

νὰ παλαίσωμεν ὅχι μόνον πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατ' ἀνάγκην ὑπηρετοῦν τοὺς Πέρσας.

Κατόπιν ἐρχονται οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐπιβάλλουν χεῖρα ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας τῆς Μεσημβρινῆς Ἰταλίας, καὶ βραδύτερον ἐπὶ τοὺς τῆς Σικελίας, ἀλλ' ἡμεῖς πάλιν ἐμείναμεν ἀδιάφοροι. Ὅτι ἦτο δυνατόν εἰς ἡμᾶς ν' ἀποκρούσωμεν τοὺς ἄλλοις ἐκείνους καὶ σώσωμεν τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Ἕλληνας, τοὺς προμάχους καὶ προμαχῶνας ἡμῶν, τοῦτο ἐδείξεν ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον Πύρρος ὁ βασιλεὺς μῆς μόνον Ἑλληνικῆς χώρας, τῆς Ἡπείρου, ἐπεχείρησε πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Διότι ἂν μόνον οἱ Ἡπειρώται τόσο ἐστενοχώρησαν τοὺς Ῥωμαίους, τί θὰ ἐγένετο, ἂν οὐχὶ ὁ ἄνδρεος μὲν ἀλλ' ἄστατος Πύρρος ἀλλὰ πάντες οἱ Ἕλληνες ἐπεχείρουν καὶ διεξήγον τὸν πόλεμον ἐκείνον; Ἀλλ' ὡς εἶπομεν, ἡμεῖς ἡττυχάμεθα.

Κατόπιν καταλαμβάνουν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Κέρκυραν, μάχονται πρὸς τοὺς Μακεδόνες καὶ νικοῦν τὸν Φίλιππον ἐν Κυνὸς Κεφαλῆς, καὶ ἡμεῖς ὅχι μόνον δὲν ἐδλέπομεν εἰς αὐτὰ κἀνέναν κίνδυνον τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἐλευθερίας ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνταντίον ἐφάνταζόμεθα ὅτι ἀπὸ τότε ἀληθῶς ἐμείλωμεν νὰ εἰμεθα ἐλεύθεροι! Ποία δὲ τις ἦτο ἡ περίφημος ἐκείνη ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν μας ἐχάρizon δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἡμεῖς ὠνειρευόμεθα, ἐφάνη βραδύτερον ὅτε ἐκινήθη πάλιν ἡ Μακεδονία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ὑπετάχθη, καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου πρὸς βορρᾶν προμαχῶνος ἐδουλώθημεν καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεξίτητοι.

Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ἦμεθα ὅλοι ἠνωμένοι καὶ ἐκυδερνώμεθα ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων μας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἱ ἄνδρες ἐκείνοι εἶχον πάντοτε συναίσθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ Κράτους καὶ τῆς ὁρθοδοξίας, καὶ δὲν ἐπέφευγον ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς ἀποσχίσεως ἀπὸ τοῦ Κράτους. Ἀλλ' ὅμως πολλάκις ἠναγκάσθησαν διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους νὰ ἐγκαταλείπουν χώρας τινὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς, καὶ τότε εὐθὺς ἀρχίζει ἡ βουλμία καὶ ἀπληστία αὐτῶν καὶ τότε ἀρχίζουν οἱ ἀγῶνες καὶ τὰ βέβαια τῶν Χριστιανῶν. Οὕτως ἠναγκάσθησαν ἀπὸ τοῦ 633 μέχρι τοῦ 641 νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον εἰς τοὺς Ἀράβας, καὶ τότε ἀρχεται μακρὰ καὶ φοβερὰ ἀγὼν περὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διαρκέσας ἐπὶ τρεῖς περίπου ἐκατονταετηρίδας. Ομοίως ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν 679 εἰς τοὺς Βουλγάρους τὴν χώραν μετὰ τὸ Αἶλον καὶ Ἰστρου, καὶ ἔκτοτε ἐπὶ τρεῖς καὶ ἡμισυν αἰῶνας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἡσυχάσωμεν, μέχρις οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς τῷ 971 καὶ τελειότερον ἄξιμος Βασίλειος ὁ τοῦ Ῥωμανοῦ τῷ 1018 ὑπέταξαν αὐτοὺς. Ἐκτοτε ἐδουλεύουν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ἰσχυροὺς μέχρις οὗ διὰ τοῦ Ῥωσικοῦ αἵματος πρὸ 24 ἐτῶν ἀνέστησαν ἐκ τῆς μακρᾶς δουλείας καὶ εὐθὺς ἐπανελάβον τὸν ἀγῶνα ἐναντίον ἡμῶν.

Ομοίως ἠναγκάσθησαν νὰ ἀφήσουν τοὺς Ἕλληνας τῆς κατὰ Ἰταλίαν εἰς τοὺς Νορμαννοὺς τῷ 1041, ἀλλὰ τότε Ῥοβέρτος ὁ Γουίσκελδος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βοημουνδος ἤρχισαν νὰ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν μόλις κατέλαβον νὰ σώσουν οἱ ἄξιοι αὐτοκράτορες Ἀλέξιος καὶ Μανουὴλ Κομνηνός. Ἠναγκάσθησαν πρὸς τοὺς κατὰ τὸ β' ἡμισυν τοῦ 11 αἰῶνος νὰ ἐγκαταλείπουν μέγα μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τοὺς Σελτζουκίδας Τούρκους καὶ ἔκτοτε ἤρχισαν νὰ ἐφορμῶσιν ἐναντίον μας, μέχρις οὗ ἐκυρίευσαν καὶ αὐτὴν τὴν πρωτεύουσάν μας, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Σορίαν!

Πάροχον πολλοὶ οἱ ὅποιοι διδάσκουν ὅτι τίποτε ἀληθὲς νέον δὲν γίνεται, διότι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται· δὲν ἡξεύρω ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ εἰς ἄλλας περιστάσεις, εἰς τὴν παροῦσαν ὅμως βεβαίως εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς Μακεδονίας θὰ ἔχῃ καὶ πάλιν ἀναγκαῖον ἐπακολουθεῖ τὴν

υποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ αὐτὸς ὁ πανουργότατος Ρωμαῖος Τίτος Φλαμίνιος ὡμολόγησεν ἐνώπιον τῶν πρέσβων διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων ὅτι ἡ Μακεδονία προεμάχτο καὶ ἔσφριε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς ἀδιαλείπτως βορειόθεν ἐφορμῶντας βαρβάρους, καὶ ὁ Ἀκαρνὰν Λυκίσκος ἐκήρυξεν ἐν τῇ αὐτῇ συνελεύσει ὅτι μεγίστης τιμῆς ἄξιοι εἶναι οἱ Μακεδόνες, οἱ ὅποιοι ἀκαταπαύστως ἡγωνίζοντο πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὁμολογουμένως προπύργιον τῆς Ἑλλάδος καὶ τεῖχος ἀρρηκτικὸν ἦτο ἡ φιλοτιμία καὶ ἀνδρεία τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν κτλ.

Ἡ περιμάχητος αὕτη χώρα θεωρεῖται σήμερον ἀδέσποτος· διότι κατέχεται μὲν ἀκόμη ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ, ἀλλ' οἱ πόδες τοῦ κολοσσοῦ ἦσαν ἐκ πηλοῦ καὶ ἐπομένως εἶναι καταδικασμένοι γρήγορα ἢ ἀργὰ εἰς πτώσιν. Περὶ τούτου οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἀμφιβολία. Οἱ δὲ Βούλγαροι φροντίζουν πάσῃ δυνάμει νὰ διαλαλοῦν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ἡ Μακεδονία ἀνήκει εἰς αὐτοὺς, καὶ συγχρόνως προσπαθοῦν διὰ δολοφονιῶν, δι' ἀρπαγῶν, δι' ἐμπρησμῶν καὶ παντοίων κακούργων πράξεων νὰ ἐκβάλλουν ἐκ τοῦ μέσου πάντα φρονούντα τὰ ἐναντία αὐτοῖς. Ὅτι διὰ τῶν ἔργων τούτων θὰ δυνηθῶν νὰ πείσουν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθεῖς κληρονόμοι καὶ κύριοι τῆς πατρίδος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δὲν φαίνεται πιθανόν. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ν' ἀποδεικνύωμεν τὰς κακούργους αὐτῶν πράξεις καὶ τὰς ἀτόπους ἀξιώσεις· ἀνάγκη νὰ ἀρχίσωμεν νὰ ἐργαζώμεθα θετικῶς, δι' ἔργων, οὐχὶ μόνον δι' ἐλέγχων τῶν πράξεων ἐκείνων. Ἀνάγκη, ὡς εἶπομεν, νὰ καταστῇ πρῶτον πεποίθησις ἀσάλευτος πάντων ἡμῶν ἀπὸ Κύπρου μέχρι Κερκύρας καὶ Καυκάσου ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι ἡ ἀσπίς καὶ ὁ προμαχὼν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι κινδυνεύομεν πάντες, διότι ἐνέξαρτησίαν ἡμῶν ἀνεῖ τῆς Μακεδονίας εἶναι γέλοιόν καὶ νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι πάντες ἔχομεν καθῆκον, ἐπεὶ δὴ ἀκριβῶς πρόκειται οὐχὶ περὶ μικροῦ τινος πράγματος, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς τῆς υπάρξεως ἢ τῆς μὴ υπάρξεως τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἔχομεν, λέγω, καθῆκον νὰ τρέξωμεν εἰς σωτηρίαν αὐτῆς. Ἄν οἱ Βούλγαροι τείνουν πρὸς νότον ὅπως πάντα τὰ βάρβαρα φύλα, καὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ φθάσουν μέχρι τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ νὰ ἔχουν λιμένας ἐξχωγῆς, ὀφείλομεν νὰ δεῖξωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι χώραν τὴν ὁποίαν ἐπὶ πέντε τοῦλάχιστον χιλιάδας ἔτη ἐποτίσκαμεν διὰ τοῦ ἰδρώτος καὶ τοῦ

αἱματός μας, οὐδέποτε θὰ παραδώσωμεν οὔτε εἰς αὐτοὺς οὔτε εἰς ἄλλον κἀνένα, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν πολὺ περισσοτέραν ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἀσφαλῆ τὸν οἶκόν μας, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν, ἂν ἄπαξ ἀρπαγῇ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἡ χώρα αὕτη.

Ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν καὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς πάντα τὸν κόσμον ὅτι ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Ἀρχελαίου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας μέχρι σήμερον ἐν Μακεδονίᾳ καὶ πόλεις ἐκτίσαμεν καὶ ἐμπόριον διεξηγάγομεν, καὶ ἐπιστήμας καὶ τέχας ἀνεπτύξαμεν, καὶ καθόλου πάντοτε ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ ἐργάσθημεν· οἱ δὲ Βούλγαροι ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐμφανίσεως εἰς τὴν χώραν ταύτην οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπιδρομὰς, λεηλασίας, πυρπολήσεις, σφαγὰς, ἀρπαγὰς, δολοφονίας ἔκαμον· ὅτι ἡμεῖς καὶ σήμερον ἔτι μετὰ τοσούτους διωγμοὺς εἴμεθα κύριοι τῆς πλείστης χώρας καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀμερολήπτου στατιστικῆς ἀποδεικνύεται, ἀποτελοῦμεν τὸ πλείστον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ· οἱ δὲ Βούλγαροι γῆν μὲν ἐλαχίστην ἔχουν, φερείοι δὲ καὶ νομάδες περιφέρονται καὶ ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν εἶναι· ὅτι ἄρα εἶναι ὅλος παράλογον τὸ θάρρος των νὰ προβαλλοῦν εἰς τὸν κόσμον καὶ ν' ἀξιοῦν νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν τὴν Ἑλληνικωτάτην ταύτην χώραν. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι τιαυτήν φανεράν ἀδικίαν δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ διαπράξῃ ἐναντίον ἡμῶν ὁ πεπολιτισμένος κόσμος χάριν τῶν Βουλγάρων· ἀλλὰ καὶ ἂν τινες ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ αἵωνος σκοπεύουν ἀληθῶς τούτο, ὁ ἰσχυρὸς τῶν αἰώνων καὶ ἡ σαφὴς ἐπίγνωσις τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης ἡμῶν θέλουσι ματαιώσῃ τοὺς βεβήλους σκοποὺς αὐτῶν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

«Τὰ Πάτρια»

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, ἐκτὸς τῆς ἐξ ἀρχῆς σειρᾶς τῶν Πατριῶν ἣν δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ πᾶν μέλος τῆς Ἑταιρείας, δύνανται, τῇ αἰτήσει των, νὰ λαμβάνωσι καὶ διαθέτωσι κατὰ βούλησιν τὰ μὲν τακτικὰ μέλη ἀνὰ φύλλα 5 καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα, τὰ δὲ πάρεδρα ἀνὰ 2.

Δωρεὰὶ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν

Ὁ κ. Γ. Παῖζες ἐξ ὀνόματος τῆς κοινότητος Καλυδῶν Ἀποκορώνου (Κρήτης) ἀπέστειλε τῇ Ἑταιρείᾳ φρ. χρ. 25.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΚΟΝΔΥΛΟΦΟΡΟΙ

STYLOGRAPH & FOUNTAIN PENS

Ἐκομίσθη μεγάλη συλλογὴ Ἀμερικανικῶν κονδυλοφόρων, εἰς διαφόρους ποιότητας, διὰ τῶν ὁποίων ἅπαξ πληρουμένον γράφονται 2,000 λέξεις.

Οἱ τῆς συνήθους ποιότητος μὲ πένναν τιμῶνται ἀπὸ 1 μέχρι 3 δραχμῶν ἕκαστος, συιστῶνται δὲ ἰδιαίτερώς εἰς τοὺς σπουδαστάς, διότι ἀντικαθίσταται ἡ πέννα καὶ οὕτω καθίστανται διαρκεῖς.

Οἱ τῆς καλλιτέρας ποιότητος ἔχουσι πένναν χρυσὴν ἢ αἰχμὴν προστατεύεται ὑπὸ ἀδάμαντος, τιμῶνται δὲ ἀπὸ 20 μέχρι 50 δραχμῶν ἕκαστος.

ΠΑΛΛΗΣ καὶ ΚΟΤΖΙΑΣ

Χαρτοπῶλαι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ

Ἐξεδόθησαν

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

ΑΚΑΔΗΜΕΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΛΑΤΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ ΙΝΔΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΜ. Α'. Δρ. 8.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

Μ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΟ ΠΑΣΑΝ ΕΠΟΨΙΝ ΤΕΛΕΙΑ

Ὁδ. Κораῆ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΔΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

BENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Βιβλίον 36ον

Τοῦ τερπνοῦ ὅσον καὶ διδακτικοῦ βιβλίου τούτου τὸ μὲν πρῶτον μέρος περιέχει τὴν ζωὴν, τὸ δὲ δεύτερον τὸν χαρακτήρα τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολίτου τῆς Ἀμερικανικῆς δημοκρατίας. Τὸν προσεχῆ μῆνα δημοσιεύεται τὸ 36ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου : Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Κου Μελετίου Σακελλαροπούλου, ἀ' γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, φέρον καὶ τὴν ἐγκρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου (ὁδὸς Ἀκαδημίας 42) καὶ εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα.